

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή μετά την Ύψωσιν – Μάρκ. 8,34 - 9,1 (21/9/2014)

Σωτήριες παρακαταθήκες

Λίγες μόνο ημέρες πριν ξεκινήσει την πορεία προς τον Γολγοθά, σύμφωνα με το Ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Κύριός μας μεταδίδει στους μαθητές Του και δι' αυτών σε ολόκληρο τον κόσμο, όλες τις εποχές, κάποιες από τις πολύ σημαντικές, σωτήριες και κομβικές παρακαταθήκες, τις οποίες αν μελετήσουμε, θα καταλάβουμε πως αφορούν τη σχέση μας μαζί Του, αλλά και τη διαμόρφωση της πνευματικής ζωής γενικώς. Από αυτά που ο Κύριος είπε στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα θα επισημάνουμε τρία σημεία, πάνω στα οποία θα καταθέσουμε μερικές απλές σκέψεις, ελπίζοντας ότι θα οδηγηθούμε σε σημαντικά συμπεράσματα.

Το πρώτο σημείο για το οποίο μίλησε ο Κύριος στους μαθητές του είναι πως *όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι*¹. Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, όποιος θέλει να είναι πραγματικά χριστιανός και να ζει αληθινή πνευματική ζωή μέσα στην Εκκλησία, τότε ν' απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει τον σταυρό του και να με ακολουθήσει. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι σημαίνει απαρνιέμαι τον εαυτό μου; Σημαίνει αφήνω λίγο τον εαυτό μου στην άκρη, αφήνω στο περιθώριο το εγώ μου, υποτάσσω τις προσωπικές μου ανάγκες, για τις οποίες μέχρι εκείνη τη στιγμή έκανα τα πάντα για να τις ικανοποιήσω. Βγαίνω από τον εαυτό μου, ενδιαφέρομαι επιτέλους και για τους άλλους ανθρώπους. Αντιλαμβάνομαι ότι δεν υπάρχω μόνο εγώ σε αυτή τη ζωή, αλλά υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι, αδελφοί μου πνευματικοί και όχι μόνο, προς τους οποίους οφείλω να επιδεικνύω ενδιαφέρον, αγάπη, στοργή, μέριμνα, κυρίως όταν οι βρίσκονται σε ανάγκη, έχουν προβλήματα, αντιμετωπίζουν δοκιμασίες. Δεν έχω το δικαίωμα να μένω κλεισμένος και περιχαρακωμένος στα στενά και περιορισμένα πλαίσια της ύπαρξής μου, ως χριστιανός, αλλά πρέπει να βγω από αυτήν και να συναντηθώ, να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους.

---

¹ Μάρκ. 8,34

Αλλά, τί σημαίνει να πάρω τον σταυρό μου και να ακολουθήσω τον Χριστό; Σημαίνει ότι η πνευματική ζωή δεν είναι εύκολη υπόθεση. Το να είναι κανείς χριστιανός δεν είναι απλή υπόθεση. Το να ακολουθεί κανείς τον Χριστό, όπως πρέπει και όχι όπως εκείνος νομίζει, το να ακολουθεί κανείς τον Χριστό τηρώντας τις εντολές Του κάθε ώρα και στιγμή της ζωής του δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Εμείς, όμως, οι άνθρωποι νομίζουμε ότι όλα μπορούμε να τα κάνουμε εύκολα, να τα απλοποιούμε. Όταν δεν μπορούμε κάτι ν' αντιμετωπίσουμε, όταν δεν μπορούμε κάτι ν' αντέξουμε και να υπακούσουμε σε αυτό, προσπαθούμε να το αμνηστεύουμε στη συνείδησή μας και έτσι νομίζουμε ότι οι αποφάσεις που παίρνουμε είναι προς το συμφέρον της ψυχής μας ή ότι, έτσι κι αλλιώς, θα μας συγχωρήσει ο Θεός. Αλλά οι συμβιβασμοί στην αμαρτία είναι καταστροφική υπόθεση. Οι διαρκείς προσαρμογές που κάνουμε, προκειμένου να αρέσουμε όχι στον Θεό αλλά στους ανθρώπους, προκειμένου να αρέσουμε στα παιδιά μας, στους φίλους μας, στους συγγενείς μας, ασχέτως αν πληγώνουμε τη σχέση μας με το Θεό, είναι μια επιλογή που θα μας οδηγήσει, με μαθηματική ακρίβεια, στην απώλεια της ψυχής μας και όπως θα δούμε παρακάτω αυτή η ψυχή έχει σημασία.

Το δεύτερο σημείο για το οποίο μας μιλάει ο Κύριος είναι εκείνο στο οποίο μας λέει ότι *τί γάρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;*². Τί κέρδος έχει ο άνθρωπος, αν αποκτήσει τα πάντα σε αυτή τη ζωή, αν ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες του, αλλά, στο τέλος, χάσει την ψυχή του; Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ανοησία, τελικά, από αυτό και μάλιστα για έναν άνθρωπο ο οποίος θεωρεί τον εαυτό του έξυπνο και ευφυή. Αλλά, εμείς οι άνθρωποι, οι έξυπνοι και οι ευφυείς, κάνουμε τα πάντα γι' αυτή τη ζωή. Προσπαθούμε ν' αποκτήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερα αγαθά, κάνουμε τα πάντα για να έχουμε επιτυχία στη ζωή, κοινωνική καταξίωση, έστω κι αν αυτή προκύπτει μέσα από ατιμίες, από αδικίες, από παρασκηνιακές διεργασίες και όχι με τον καθαρό αγώνα της ζωής του απλού ανθρώπου. Κάνουμε τα πάντα, λοιπόν, για να καταξιώσουμε τον εαυτό μας και όταν χάνουμε κάτι, όταν χάνουμε κάποια από τα δικαιώματά μας, ξεσηκώνουμε τον κόσμο, γινόμαστε άγρια θηρία, δεν αντιλαμβανόμαστε πως έχουμε και εμείς ευθύνες γι' αυτές τις

---

² Μάρκ. 8,36

απώλειες, αλλά πάντα επιρρίπτουμε τις ευθύνες μόνο στους άλλους. Είναι η εύκολη λύση για τους ανθρώπους που είναι ρηχοί και δεν έχουν τη δύναμη να αντιμετωπίσουν τον εαυτό τους. Κάνουμε τα πάντα, λοιπόν, επαναστατούμε, πατούμε επί πτωμάτων, κινούμαστε ο ένας εναντίον του άλλου, έστω κι αν χάσουμε ελάχιστα από τα δικαιώματα τα οποία νομίζουμε ότι δικαιούμαστε και είχαμε κατακτήσει είτε αξίως, είτε αναξίως. Αλλά, τί απ' όλα αυτά θα πάρουμε μαζί μας όταν κλείσουμε τα μάτια σε αυτή τη ζωή; Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι όλα αυτά θα τα αφήσουμε πίσω και την κοινωνική μας θέση και τις περιουσίες και τη μόρφωση μας και την επιστημοσύνη και την ευφυΐα μας; Όλα εδώ θα τα αφήσουμε. Τί είναι αυτό που θα πάρουμε μαζί μας στην αιωνιότητα; Η ψυχή μας. Αυτή είναι αθάνατη. Όλα τα άλλα είναι σκύβαλα, είναι χόμα και στο χόμα θα καταλήξουν. Και τί κάνουμε για την ψυχή μας; Αγωνιζόμαστε για να την κερδίσουμε; Αγωνιζόμαστε για να την σώσουμε; Στα ερωτήματα αυτά ο καθένας ας δώσει την προσωπική του απάντηση.

Υπάρχει και ένα τρίτο σημείο, το οποίο επισημαίνει ο Χριστός στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα: *ος εάν επαισχυνθή με και τους εμούς λόγους εν τη γενεά ταύτη τη μοιχαλίδι και αμαρτωλώ, και ο Υιός του ανθρώπου επαισχυνθήσεται αυτόν...³*. Όποιος ντρέπεται για μένα, όποιος ντρέπεται που είναι χριστιανός, θα ντραπώ και εγώ γι' αυτόν όταν έλθει η ημέρα της κρίσεως. Φοβερός λόγος. Δεν τον έχουμε συνειδητοποιήσει ή ελάχιστα έχουμε προβληματιστεί πάνω σε αυτόν. Τί σημαίνει ότι δεν πρέπει να ντραπείτε για μένα, δεν πρέπει να ντραπείτε που είστε χριστιανοί; Σήμερα το πνεύμα του κόσμου κάνει τα πάντα προκειμένου να ντραπούμε που είμαστε χριστιανοί. Προσπαθεί να μας πείσει ότι είναι ξεπερασμένη υπόθεση να είναι κανείς χριστιανός στην εποχή μας, ότι είναι παρωχημένο δόγμα, ότι είναι ιστορία για μικρά παιδιά η χριστιανική πίστη. Κάποιοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι η Εκκλησία είναι υπόθεση του χθες, ανήκει στο παρελθόν. Η ζωή του Χριστού δεν έχει καμία σχέση με τον 21^ο αιώνα της ανάπτυξης, της τεχνολογίας και της επιστήμης. Είμαστε άνθρωποι σύγχρονοι, λέει ο κόσμος σήμερα. Δεν μπορούμε να ασχολούμαστε με το Χριστό και τους Αγίους. Αυτά είναι ξεχασμένες υποθέσεις, απολιθώματα ενός ρομαντικού παρελθόντος. Και θέλουν να μας κάνουν να ντραπούμε, εμείς που πιστεύουμε πραγματικά στο

---

³ Μάρκ. 8,38

Χριστό και δε διστάζουμε να διαδηλώσουμε αυτή μας την πίστη. Αλλά χρησιμοποιούν και άλλο τρόπο για να μας πείσουν ότι είναι ντροπή να είναι κανείς χριστιανός σήμερα. Αναδεικνύουν και διογκώνουν, πάρα πολλές φορές, τις πτώσεις και τις ατέλειες του Ιερού Κλήρου και το βλέπετε αυτό και το ζείτε. Λες και οι κληρικοί είναι αναμάρτητοι και άγιοι. Πρέπει να γίνουν άγιοι, πρέπει όλοι μας να γίνουμε άγιοι. Αυτός είναι ο σκοπός της ζωής μας. Αλλά και οι πτώσεις είναι αναμενόμενες σε μία κοινωνία και σε μία Εκκλησία που αποτελείται και από ανθρώπους. Αλλά, αν η Εκκλησία πορεύεται στο χρόνο και αν αναδεικνύεται και προοδεύει και προκόβει πνευματικά 2000 χρόνια τώρα, παρά το γεγονός ότι ο Χριστός την εμπιστεύθηκε στους ανθρώπους, γνωρίζοντας την ατέλεια και την αδυναμία μας, αυτό συμβαίνει γιατί η Εκκλησία, τελικά, είναι ο Χριστός παρατεινόμενος στους αιώνες. Η Εκκλησία είναι Εκείνος, ο Οποίος τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί. Η χάρις του Παναγίου Πνεύματος είναι αυτή η οποία συνέχει και συγκροτεί τον θεσμό της Εκκλησίας.

Άρα, όχι μόνο ντροπή δεν πρέπει να επιδεικνύουμε για την χριστιανική μας ιδιότητα, αλλά υπερηφάνεια και τιμή, γιατί δεν υπάρχει πιο τιμητική ιδιότητα για έναν άνθρωπο σήμερα, ειδικά στον 21^ο αιώνα, από το να είναι χριστιανός. Όχι χριστιανός της επιφάνειας, αλλά της ουσίας. Δεν υπάρχει άλλος λόγος για τον οποίο μπορεί να καυχηθεί και να υπερηφανευθεί ένας άνθρωπος σε αυτό τον κόσμο, τον πνευματικά και ηθικά έκπτωτο και αλλοιωμένο, από τη χριστιανική του ιδιότητα και την πίστη του στο Χριστό. Γι' αυτό, αγαπητοί μου, ουδέποτε να νιώσουμε αισχύνη και ντροπή γι' αυτή την ιδιότητα και να μην επιτρέψουμε σε κανέναν να θίξει αυτή την ιδιότητα την οποία προσέλαβαν οι Άγιοι Απόστολοι, οι Άγιοι και οι Όσοι της πίστεώς μας, οι Μάρτυρες της Εκκλησίας, οι Πατέρες της Ορθοδόξου Θεολογίας. Είναι τιμή να είναι κανείς χριστιανός και όχι ντροπή. Είναι η δόξα και το καύχημά μας. Αμήν!

Αρχιμ. Ε.Ο.